

HRANIČIAROV učeň

HΘRIACI
MΘST

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA DRUHÁ

HORIACI MOST

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednat' môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha druhá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

ĽADŤVÁ
KRAJINA

EGMONT

Táto je pre Katy.

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

VŠEOBECNÁ ÉRA, ROK 643

Prológ

Halt s Willom sledovali stopu wargalov už tri dni. Ľudia videli štyri veľké medvedie príšery, pešiakov vzbúreného veliteľa Morgaratha, ako prechádzajú územím Redmontského léna a mieria na sever. Len čo sa o tom hraničiar dozvedel, vydal sa ich so svojím nedospelým učňom zastaviť.

„Odkiaľ sa sem mohli dostať, Halt?“ opýtal sa Will na jednej z krátkych zastávok na odpočinok. „Určite je už priesmyk Tri stupne dobre zabezpečený?“

Horský priesmyk bol jedinou skutočnou spojnicou medzi Araluenským kráľovstvom a Daždňovými a temnými horami, kde mal Morgarath svoj hlavný stan. Teraz, keď sa teraz kráľovstvo pripravovalo na nadchádzajúcu vojnu s Morgarathom, vyslalo jednotku pechoty a lukostrelcov, aby malú, ale stálu posádku v úzkom priesmyku posilnilo, kým sa zhromaždí hlavná armáda.

„To je jediné miesto, kadiaľ môžu v pomerne veľkom počte prejsť,“ konštatoval Halt. „Ale malá skupinka ako

táto mohla do kráľovstva prekĺznuť kadesi cez hraničné útesy.“

Morgarathovým panstvom bola nehostinná náhorná plošina, ktorá sa vypínala vysoko nad južným koncom kráľovstva. Od priesmyku Tri stupne na východe sa na západ tiahla línia strmých skalnatých útesov, ktorá tvorila hranicu medzi plošinou a Araluenom. Tam, kde sa útesy stáčali na juhozápad, zvažovali sa do ďalšej prírodnej prekážky nazvanej Trhlina – obrovského prielomu na zemskom povrchu, ktorý siahal až do mora a oddeľoval Morgarathovo územie od kráľovstva Celtičanov.

Práve tieto prírodné opevnenia v uplynulých šestnástich rokoch udržiavali Araluen a susednú Celtiku v bezpečí pred Morgarathovými vojskami a súčasne chránili aj vzbúrencov pred araluenskými jednotkami.

„Myslel som si, že cez tie útesy sa nedá prejsť,“ povedal Will. Halt sa smutne pousmial. „Prejsť sa dá nakoniec všade. Najmä, keď ti je jedno, koľko životov to bude stáť, aby si to dosiahol. Myslím si, že použili laná a hákové kotvy a počkali si na bezmesačnú noc a zlé počasie. Tak mohli hraničným hliadkam prekĺznuť.“

Vstal a dal najavo, že odpočinok sa skončil. Will sa zdvihol s ním a šli ku koňom. Keď sa Halt vyhupol do sedla, slabo zastenal. Rana, ktorú utŕžil v boji s dvoma kalkarmi, stále trochu bolela.

„Mňa ani tak nezaujíma, odkadiaľ prišli,“ pokračoval Halt, „skôr ma zaujíma, kam majú namierené a čo majú za lubom.“ Ešte ani nedohovoril, keď odniekadiaľ spredu počuli výkrik, hneď za ním bručivé zvuky a nakoniec rinčanie zbraní.

„A to teraz možno zistíme!“ doriekol Halt.

Posúril Abelarda do cvalu. Ovládal koňa iba kolena-
mi a jednou rukou hravo vytiahol šíp a založil ho do te-
tivy svojho mohutného luku. Will vyskočil do Cukovho
sedla a cválal za ním. V umení jazdy bez držania sa ne-
dokázal Haltovi vyrovnáť. Pravou rukou sa musel držať
za uzdu. Luk mal pripravený v ľavej ruke.

Uháňali riedko zalesnenou krajinou a voľbu najlepšej
cesty nechávali na skúsených hraničiarskych koňoch.
Vtom vyšli na rozľahlú lúku. Abelard sa na pokyn svojho
jazdca hladko zastavil, Cuk sa k nemu pripojil. Willova
pravá ruka pustila uzdu na Cukovu šiju, inštinktívne sia-
hla do puzdra po šíp a pripravila ho do drážky.

Uprostred lúky rástol veľký figovník a pod ním bolo ma-
lé táborisko. Z ohňa ešte stúpala prúžok dymu a vedľa ležal
batoch so zrolovanou prikrývkou. Tí štyria wargali, ktorých
stopovali, obklúčili jediného muža, ktorý stál chrbtom
k stromu. Momentálne si ich vďaka dlhému meču držal od
tela, ale wargali podnikali na oko drobné výpady a snažili
sa ho oklamať. Boli vyzbrojení krátkymi mečmi a sekerami
a jeden z nich mal ťažkú železnú kopiju.

Will sa díval na príšery so zatajeným dychom. Bol to
pre neho šok, keď ich mal zrazu po dlhom sledovaní
stôp priamo pred očami. Stavbou tela pripomínali med-
vede, mali dlhé ňufáky a mohutné žlté tesáky, ktoré te-
raz cerili na svoju korisť. Boli zarastení huňatou srstou
a navlečení do čierneho koženého panciera. Muž bol ob-
lečený podobne. Odrážal ich útoky a hlas mu od strachu
preskakoval.

„Zmiznite odo mňa! Plním úlohu lorda Morgaratha.
Pakujte sa odo mňa, prikazujem vám to! Rozkazujem to
v mene lorda Morgaratha!“

Halt natočil Abelarda, a získal tak priestor, aby mohol natiahnuť šíp pripravený v teteve.

„Odhodte zbrane! Všetci!“ zakričal. Štyria wargali a ich korist' sa prekvapene otočili a na Halta sa pozrelo päť párov očí. Prvý sa spamätal wargal s kopijou. Zistil, že muž s mečom sa díva inam, vrhol sa dopredu a vrazil mu kopiju do tela. O sekundu neskôr Haltov šíp prepichol wargalovi srdce, a ten sa mŕtvy zrútil vedľa svojej ťažko zranenej obete. Pretože muž s mečom klesol na kolená, zvyšní wargali zaútočili na oboch hraničiarov.

Aj keď sa kolísali a vyzerali neohrabane ako medvede, blížili sa neuveriteľne rýchlo.

Haltova druhá strela skolila wargala vľavo. Will vystrelil na toho vpravo a zistil, že zle odhadol rýchlosť. Šíp presvišťal miestom, kde bol wargal sekundu predtým. Ruka siahla do puzdra po nový šíp a Will začul chrapľavé bolestivé zaúpenie, ako sa Haltova tretia strela zabodla do hrude prostrednej obludy. Potom ale aj druhý Willov šíp minul posledného wargala, ktorý bol už ukrutne blízko.

Divé oči a žlté tesáky Willa vydesili, takže sa pri streľbe zachvel a bolo mu jasné, že šíp poletí mimo. Wargal už bol takmer pri ňom.

Obluda víťazne vrčala, keď vtom prišiel na pomoc svojmu pánovi Cuk. Koník sa vzopäl a prednými kopytami sa ohnal po odpornej potvore, ktorá stála pred ním. Nechtiac tak poskočil o niekoľko krokov dopredu v ústrety nebezpečenstvu, namiesto toho, aby radšej ustupoval. Will, zaskočený a prekvapený, sa chytil hrušky sedla.

Rovnako bol prekvapený aj wargal. Ako ostatní wargali

i on mal v sebe hlboko zakorenený pudový strach z koní – strach, ktorý sa ešte prehĺbil v bitke na Hackhamskej pláni pred šestnástimi rokmi, kde Morgarathovu prvú wargalskú armádu zdecimovala araluenská kavaléria. Na jeden osudový okamih wargal zaváhal a cúvol pred útočiacimi kopytami.

Haltova štvrtá strela ho zasiahla do krku. Na takú krátku vzdialenosť ho šíp naskrz prebodol. S posledným zachrčaním sa mŕtvy wargal zvalil do trávy.

Will celý bledý sklúzol z koňa a takmer sa mu podlomili kolená. Zboku sa pridržieval Cuka, aby dokázal stáť rovno. Halt sa rýchlo vyšvihol zo sedla a pristúpil k chlapcovi. Jednou rukou ho objal.

„Už je to preč, Will.“ Haltov hlboký hlas prenikol strachom, ktorý zaplňoval Willovu myseľ. „Už je to za nami.“

Will ale potriasal hlavou, vydesený tým rýchlym spádom udalostí.

„Halt, netrafil som... dvakrát za sebou! Zazmätkoval som a netrafil!“ Hlboko sa hanbil, že svojho učiteľa tak veľmi sklamal. Halt ho pritiahol rukou tesnejšie k sebe a Will sa pozrel na bradatú tvár a tmavé, hlboko posadené oči.

„Je veľký rozdiel medzi strieľaním na terč a strieľaním na útočiaceho wargala. Terč sa ťa obyčajne nepokúša zabíť.“ Posledných niekoľko slov predniesol Halt prívetivým tónom. Videl, že Will je v šoku. A žiadny div, pomyslel si mrzuto.

„Ale... netrafil som...“

„A poučil si sa z toho. Nabudúce trafiš,“ prerušil ho Halt. „Teraz už vieš, že je lepšie vystreliť raz poriadne, ako dvakrát unáhlene.“ Potom vzal Willa za ruku a oto-

čil ho k táborisku pod figovníkom. „Musíme zistiť, čo sa tu vlastne stalo,“ povedal, a tým predchádzajúcu tému uzavrel.

Čierne oblečený muž a wargal ležali vedľa seba mŕtvi. Halt pokľakol k mužovi, obrátil ho a ticho zahvízdal od prekvapenia.

„To je Dirk Reacher,“ zahundral udivene, napoly sám pre seba. Posledný človek, ktorého by som tu čakal.“

„Vy ho poznáte?“ opýtal sa Will. Ako Halt predpokladal, nenásytná zvedavosť Willovi pomáhala, aby zbavil svoju myseľ hrôzy, ktorú prežil v posledných niekoľkých minútach.

„Asi tak pred piatimi či šiestimi rokmi som ho vypravádzal z nášho kráľovstva,“ vysvetľoval hraničiar. „Bol to zbabelec a vrah. Zbehol od armády a prešiel k Morgarathovi.“ Odmlčal sa. „Morgarath sa podľa všetkého zameriava na verbovanie ľudí, ako bol on. Ale čo tu vlastne robil...?“

„Tvrdil, že má úlohu od Morgaratha,“ pripomenul Will, ale Halt zakrútil hlavou.

„To sotva. Wargali ho prenasledovali, a to im mohol prikázať jedine Morgarath, čo by asi ťažko urobili, keby Reacher naozaj plnil jeho úlohu. Skôr si myslím, že už zasa zbehol. Utiekol od Morgaratha a ten poslal wargalov, aby ho dostali.“

„Prečo?“ opýtal sa Will. „Prečo by zbehol?“

Halt pokrčil plecami. „Blíži sa vojna. Ľudia ako Dirk sa takýmto nepríjemnostiam snažia vyhnúť.“

Siahol po batohu, ktorý ležal vedľa ohniska, a prudko ho otvoril.

„Niečo hľadáte?“ opýtal sa Will. Halt sa zamračil.

Očividne sa mu nechcelo hrabať v batohu, a tak vysypal jeho obsah na zem.

„No, myslím si, že keby bol na úteku od Morgaratha a vracal sa naspäť do Araluenu, pravdepodobne by so sebou vzal niečo, čo by vymenil za svoju slobodu. Takže...“ nedokončil vetu a natiahol sa po starostlivo zloženom pergamene, ktorý ležal medzi náhradnou bielizňou a riadom. Rýchlo ho preskúmal. Zdvihol jedno obočie. Po takmer roku, ktorý strávil s prešediveným hraničiarom, Will vedel, že to má rovnakú hodnotu, ako u niekoho iného výkrik úžasu. Takisto vedel, že keby aj teraz na Halta prehovoril, on by si ho jednoducho nevšímal. Počkal teda, kým si Halt pergamen prečíta a zloží, pomaly sa zdvihne, pozrie sa na svojho učňa a v jeho očiach uvidí otázku.

„Je to dôležité?“ opýtal sa Will.

„Hm, dalo by sa to tak povedať,“ odpovedal Halt. „Zdá sa, že sme zakopli o Morgarathove plány na nachádzajúcu vojnu. Myslím, že by sme ich mali vziať do Redmontu.“

Ticho zapískal a Abelard s Cukom priklusali k svojim pánom.

Od stromov, ktoré boli vzdialené asi sto krokov, starostlivo po vetre, aby hraničiarске kone nezachytili cudzí pach, ich sledovali oči nepriateľa. Ich majiteľ sa díval, ako obaja hraničiari odchádzajú z miesta boja. Potom sa obrátil na juh a vydal sa k skalným útesom.

Bolo načase podať Morgarathovi správu, že jeho plán bol úspešne splnený.

Jeden

Bolo tesne pred polnocou, keď osamelý jazdec zastavil koňa pred malou chatou, usadenou medzi stromami pod hradom Redmont. Pozvoľna sa zastavil i naložený nákladný poník, ktorý kráčal za osedlaným koňom. Jazdec bol vysoký muž a pohyboval sa s prirodzenou ľahkosťou mladosti. Vyšvihol sa zo sedla, vystúpil na úzku verandu a zohol sa, aby hlavou nenarazil do znížených okrajov strechy. Zo stajne v prístavbe sa ozvalo slabé zaerdžanie, jeho kôň vzpriamil hlavu a odpovedal na pozdrav. Keď jazdec zdvihol ruku, aby zaklepal na dvere, všimol si, že za zatiahnutými oknami sa pohybuje svetlo. Zaváhal. Svetlo sa presunulo miestnosťou a o chvíľu sa dvere otvorili.

„Gilan,“ povedal Halt bez najmenšieho prekvapenia v hlase. „Čo tu robíš?“

Mladý hraničiar sa pozeral do tváre svojho bývalého učiteľa a neveriaco sa usmial.

„Ako to robíš, Halt?“ žasol. „Ako si mohol vedieť, že

som to ja, kto prichádza uprostred noci, a to ešte skôr, než si vôbec otvoril dvere?“

Halt pokrčil plecami a naznačil Gilanovi, aby išiel dovnútra. Zatvoril za ním dvere a presunul sa do útulnej kuchynky. Otvoril vetracie dvierka na peci a drevené uhlie vnútri ihneď ožilo a jasne vzbĺklo. Priložil do pece za hrst' triesok a na horúcu platňu nad ohniskom postavil medenú kanvicu. Najskôr však ňou zatriasol, aby sa presvedčil, či je v nej dostatok vody.

„Pred pár minútami som začul tvojho koňa,“ povedal. „Keď som potom počul Abelarda, ako zdraví, vedel som, že to musí byť hraničiar sky kôň.“ Opäť pokrčil plecami. Keď to vysvetlíš, je to jednoduché, oznamoval ten pohyb. Gilan odpovedal ďalším úsmevom.

„Dobre, tým sa nám výber zúžil na päťdesiat ľudí, však?“ povedal. Halt naklonil hlavu nabok a zatváril sa súcitne.

„Gilan, po tých predných schodoch som ťa počul potkýnať sa snáď tisíckrát, keď si sa u mňa učil,“ pripomínal. „Ver mi, že keď ten zvuk hocikedy začujem, tak ho poznám.“

Mladý hraničiar bezmocne rozhodil rukami. Rozopol si plášť, zavesil si ho cez operadlo stoličky a prisunul sa trochu bližšie k peci. Noc bola chladná a Gilan s istou nedočkavosťou sledoval Halta, ako nalieva kávu do hrnčeka. Otvorili sa dvere na zadnej izbe a do malej obývacej miestnosti vošiel Will. Oblečenie si v chvate natiahol cez nočnú košeľu a vlasy mal ešte rozstrapatené spánkom.

„Dobrý večer, Gilan,“ pozdravil, akoby sa nechumelilo. „Prečo si prišiel?“

Gilan sa takmer zúfalo pozrel z jedného na druhého. „Prečo to nikoho neprekvapí, keď sa objavím uprostred noci?“ vyslovil otázku, aj keď neočakával, že mu niekto odpovie. Halt niečo robil pri peci a zohol hlavu, aby schoval úsmev. Pred pár minútami, keď sa kôň priblížil k domu, počul Willa, ako sa ženie k oknu. Učeň si nepochybne potajomky vypočul, čo si s Gilanom rozprávajú, a teraz sa pravdepodobne snaží svojím vlastným spôsobom predstierať ľahostajnosť ku Gilanovmu neočakávanému príchodu. Lenže Halt poznal Willa natoľko dobre, že si bol istý, že chlapec horí od zvedavosti, prečo sa Gilan tak znenazdajky objavil. Rozhodol sa, že ho donúti povedať pravdu.

„Je neskoro, Will,“ povedal. „Mal by si sa vrátiť do postele. Zajtra nás čaká mnoho práce.“

Willov nenútený výraz sa okamžite zmenil na zničiteľný. Učiteľova poznámka znamenala rozkaz. Akákoľvek predstieraná ľahostajnosť sa okamžite stratila.

„Ale, Halt, prosím!“ zaprotestoval chlapec. „Chcem vedieť, čo sa deje!“

Halt s Gilanom sa na seba usmiali. Will netrpezlivo prešľapoval na mieste a čakal, že Halt odvolá rozkaz na návrat do postele. Prešedivený hraničiar zachoval kamennú tvár a postavil na kuchynský stôl tri hrnčeky horúcej kávy.

„Tak to je dobre, že som naliat hneď tri hrnčeky, nie?“ povedal a Will pochopil, že ho zasa ťahali za nos. Usmial sa, pokrčil plecami a sadol si so svojimi dvoma skúsenejšími druhmi za stôl.

„Nuž dobre, Gilan, povedz nám, aký je dôvod tejto neočakávanej návštevy, lebo môj učeň pukne od zvedavosti.“

„Súvisí to s bojovými plánmi, ktoré ste objavili minulý týždeň. Teraz už vieme, čo Morgarath zamýšľa, a kráľ chce, aby bola armáda pripravená na Uthalských pláňach, keď sa začne nový mesiac. To je čas, keď chce Morgarath preniknúť priesmykom Tri stupne.“

Ukoristený dokument im prezradil veľa. Podľa Morgarathovho plánu malo päťsto skandijských žoldnierov prejsť cez územie močiarov a zaútočiť na araluenskú posádku v Troch stupňoch. Keď bude priesmyk bez obrany, Morgarathove hlavné wargalské jednotky ním hladko prejdú a podľa bojových rozkazov sa rozmiestnia na pláňach.

„Takže Duncan má v pláne predísť ho,“ povedal Halt a pomaly pokyvoval hlavou. „To je rozumné. Takýmto spôsobom ovládne bojisko.“

Will taktiež pokýval hlavou a rovnako vážne povedal: „A uväzníme Morgarathovo vojsko v priesmyku.“

Gilan sa trochu pootočil, aby nebolo vidieť, ako sa baví. Spomínal, či v čase, keď bol sám učňom, sa takisto snažil napodobňovať Haltovo správanie, a usúdil, že pravdepodobne áno.

„Naopak,“ vysvetľoval Gilan. „Len čo bude armáda na mieste, Duncan má v úmysle stiahnuť sa, potom ustúpiť na pripravené pozície a nechať Morgaratha, aby vošiel na pláne.“

„Nechať ho?“ Willovi od prekvapenia preskočil hlas.

„Čože, kráľ sa zbláznil? Prečo by...“

Uvedomil si, že obaja hraničiari sa na neho dívajú, Halt s jedným zdvihnutým obočím a Gilan s potmehúdskym úsmevom v kútikoch úst.

„Myslel som len...“ Zaváhal, nebol si istý, či spochyb-

ňovanie kráľovho zdravého rozumu nemôže znamenať zradu. „To nie je urážka, nič také. To je len...“

„Ale nie, kráľa by určite neurazilo, keby sa dozvedel, že obyčajný hraničiarsky učeň si myslí, že sa zbláznil,“ domnieval sa Halt. Králi obvykle také veci radi počúvajú.“

„Ale, Halt... pustiť ho na pláne, po všetkých tých rokoch? To vyzerá...“ Už zasa chcel povedať „ako hlúposť“, ale radšej si to rozmyslel. Zrazu si spomenul na svoje nedávne stretnutie s wargalmi. Pri predstave, že tisíce týchto odporných stvorení voľne prúdia von z priesmyku, mu tuhla krv v žilách.

Ako prvý mu odpovedal Halt. „V tom to práve je, Will – *po všetkých tých rokoch*. Už šesťnásť rokov čakáme od Morgaratha nejakú podlosť a snažíme sa zistiť, čo má za lubom. Celý ten čas naši vojaci strážili úpätie hraničných útesov a strážili Tri stupne. A on na nás zaútočil aj tak, kedykoľvek sa mu zachcelo. Posledný príklad boli kalkari, ako sám veľmi dobre vieš.“

Gilan sa s obdivom pozrel na svojho niekdajšieho učiteľa. Halt okamžite presne odhadol dôvody kráľovho plánu. Gilan si zase raz uvedomil, prečo je Halt jedným z najváženejších kráľovských poradcov.

„Halt má pravdu, Will,“ povedal. „A je tu ešte ďalší dôvod. Po šesťnástich rokoch života prevažne v mieri si ľudia stále viac myslia, že sa nemôže nič stať. Hraničiari nie, pochopiteľne, ale vidiečania, ktorí posielajú mužov do nášho vojska, a dokonca i niektorí z barónov a bojových majstrov v lénach ďaleko na severe.“

„Sám si videl, ako niektorí ľudia neradi opúšťajú svoje hospodárstva a idú do vojny,“ pridala sa Halt. Will prikyvoval hlavou. Minulý týždeň obchádzali s Haltom za-

padnuté dediny Redmontského léna, aby získali mužov, ktorí mali tvoriť prevažnú časť armády. Neraz sa pritom stretli s otvoreným nepriateľstvom – s nepriateľstvom, ktoré sa rozplynulo, len čo Halt naplno využil silu svojej osobnosti a váhu svojho dobrého mena.

„Podľa kráľa Duncana nastal čas skoncovať s tým,“ pokračoval Gilan. „Sme takí silní, ako len môžeme byť, a každé zdržanie nás len oslabí. Toto je najlepšia príležitosť zbaviť sa Morgaratha raz navždy.“

„Čo mi pripomína moju pôvodnú otázku,“ pripomenul Halt. „Čo ťa sem priviedlo uprostred noci?“

„Rozkazy od Crowleyho,“ rázne oznámil Gilan a položil na stôl písomné poslanstvo. Halt sa na Gilana spýta-vo pozrel, potom listinu rozvinul a čítal. Will vedel, že Crowley je veliteľ hraničiarov, najvyšší zo všetkých päťdesiatich hraničiarov v zbore. Halt dočítal, potom rozkaz znova stočil.

„Nesieš teda poslanstvo pre celtického kráľa Swyddneda,“ konštatoval. „Predpokladám, že sa odvolávate na zmluvu o vzájomnej pomoci pri obrane, ktorú s ním pred niekoľkými rokmi Duncan podpísal.“

Gilan prikývol a s potešením sákal voňavú kávu. „Kráľ sa nazdáva, že budeme potrebovať všetkých vojakov, ktorých môžeme zohnať.“

Halt zamyslene prikyvoval. „Nemám právo hodnotiť jeho kroky,“ povedal ticho. „Ale...?“ Pochybovačne rozhodil rukami. Ak Gilan vezie poslanstvo do Celtiky, tak čím skôr ho odovzdá, tým lepšie, to tým mal zrejme na mysli.

„Takže,“ povedal Gilan, „je to oficiálne poslanstvo do *Celtiky*.“ Posledné slovo trochu zdôraznil a Halt odrazu chápano prisvedčil.

„Jasné,“ vyhlásil. „Ten starý celtický zvyk.“

„Povera, presnejšie povedané,“ poznamenal Gilan a krútil hlavou. „Je to vyložená strata času, ak môžem povedať svoj názor.“

„Pochopiteľne, že áno,“ súhlasil Halt. „Lenže Celtičania na tom trvajú, takže čo môžeš robiť?“

Will blúdil pohľadom z Halta na Gilana. Obaja hraničari vyzerali, že tomu, o čom hovoria, aj rozumejú. Pre Willa mohli rovnako tak dobre rozprávať aj po espanardsky.

„Za normálnych okolností to ešte ide,“ mienil Gilan. „Lenže pri všetkých tých prípravách na vojnu je všade všetkého len tak-tak. Jednoducho nemáme ľudí nazvyš. Tak si Crowley myslel...“

„Myslím, že viem, kam mieriš,“ skočil mu do reči Halt. Ale Will už to nemohol ďalej vydržať.

„Tak ja to teda neviem ani náhodou!“ vyhrkol. „O čom to vy dvaja vlastne hovoríte? Rozprávate predsa po araluensky, však, a nie nejakou cudzou rečou, ktorá len podobne znie, ale nedáva vôbec žiadny zmysel!“

Dva

Halt pomaly otočil hlavu k svojmu detsky netrpezlivému učňovi a zareagoval na jeho výbuch pozdvihnutím jedného obočia. Will sa upokojil a zamumlal: „Ospravedlňujem sa, Halt.“ Hraničiar prikývol.

„No, to by som prosil. Je viac ako isté, že Gilan chce vedieť, či ti dovolím, aby si ho sprevádzal do Celtiky.“

Čo Gilan potvrdil prikývnutím a Will zvrátil čelo, zmätený náhlym obratom udalostí. „Ja?“ pýtal sa nedôverčivo. „Prečo ja? Ako môžem byť užitočný v Celtike?“

Svoje slová oľutoval takmer hned, len čo ich vypustil z úst. Už sa niekoľkokrát poučil, že by Haltovi nemal dávať takúto príležitosť. Halt našpúlil pery a premýšľal o otázke.

„Celkom na nič, pravdepodobne. Správna otázka ale znie, či sa tu môžem bez teba zaobísť. A odpoveď na ňu je: ‚Rozhodne áno.‘“

„Tak prečo...“ Will sa vzdal. Buď mu to budú chcieť vysvetliť, alebo nie. A akékoľvek dlhé vyzvedanie by

Halta aj tak neprinútilo, aby mu niečo vysvetlil hoci len o sekundu skôr, než si zaumienil. Will začínal mať dojem, že čím viac sa pýta, tým viac si Halt užíva, že ho môže napínať. Ale Gilan sa nad ním zľutoval. Možno si spomenul, ako vie byť Halt skúpy na slovo, keď chce.

„Potrebujem ťa do počtu, Will,“ oznámil. „Podľa tradície Celtičania trvajú na tom, aby posolstvo tvorili traja ľudia. A aby som bol úprimný, Halt má pravdu. Bez teba sa môžu pri tej najdôležitejšej práci tu v Araluene zaobišť.“ Trochu ospravedlňujúco sa zaškeril. „Ak ti to pomôže, tak mne to posolstvo zverili preto, že som najmladší hraničiar v zbore.“

„Ale prečo traja?“ divil sa Will, keď videl, že aspoň Gilan je ochotný odpovedať na otázky. „Jeden tu správu odovzdať nemôže?“

Gilan si povzdychol. „Ako som už povedal, je to zvyk Celtičanov, ktorý stále platí. Pochádza z dávnych čias Celtickej rady, keď Celtičania, Skotiovia a Hiberniovia boli spojenci. Vtedy im vládol spolok troch vládcov.“

„Vtip je v tom,“ dodal Halt, „že samozrejme Gilan môže ísť so správou sám. Keď ale bude len jeden posol, nechajú ho čakať, nebudú si ho všímať mnoho dní alebo dokonca mesiacov a medzitým budú hľbať nad svojimi pravidlami. A takú stratu času si nemôžeme dovoliť. Je o tom jedno staré celtické príslovie: *Jeden človek môže byť podvodník. Dvaja môžu byť sprisahanci. Traja, to je počet, ktorému verím.*“

„Tak pošlete mňa, pretože ja vám nebudem chýbať?“ opýtal sa Will, trochu dotknutý tým pomyslením. Halt usúdil, že je už načase máličko pozdvihnúť jeho mladé sebavedomie – ale len trochu.

„No, nebudeš, v podstate. Ale s takým posolstvom nemôže ísť hocikto. Tí traja posli musia mať istú ústrednú úlohu alebo spoločenské postavenie. Nemôžu to byť napríklad len obyčajní vojaci.“

„A ty, Will,“ dodal Gilan, „si členom hraničiarskeho zboru. To si budú Celtičania do istej miery ceniť.“

„Som len učeň,“ namietol Will a bol prekvapený, keď obaja hraničiari nesúhlasne zakrútili hlavami.

„Nosíš dubový list,“ podotkol Halt. „Nezáleží na tom, či bronzový, alebo strieborný. Si jeden z nás.“

Po učiteľovom vyhlásení sa Will viditeľne rozžiaril.

„Dobre,“ súhlasil, „keď to takto odôvodňujete, tak sa k tebe rád pridám, Gilan.“

Halt ho pobaveno sledoval. Pomyslel si, že už je nepochybne najvyšší čas s tým vychvaľovaním prestať. Obrátil sa preto na Gilana.

„Tak,“ opýtal sa, „vieš ešte o niekom, kto je úplne na nič a mohol by byť tretím členom?“

Gilan pokrčil plecami a usmial sa, keď videl, ako sa Will sklamaane zatváril. „To je ďalší dôvod, prečo ma sem Crowley poslal,“ povedal. „Pretože Redmont je jedno z najväčších lén, myslel si, že by ste tu mohli oželiť ešte niekoho ďalšieho. Spomenul si si na niekoho?“

Halt si zamyslene trel bradu, istý nápad sa rysoval. „Myslím, že práve takého človeka, akého potrebuješ, asi máme,“ povedal. Obrátil sa na Willa. „Možno by si si mal trochu zdriemnuť. Ja pomôžem Gilanovi s koňmi a potom pôjdeme hore na hrad.“

Will prikývol. Keď teraz Halt spomenul spanie, strašne sa mu chcelo zívnuť. Vstal a pomaly zamieril do svojej malej izby.

„Tak teda ráno, Gilan.“

„Skoro ráno,“ smial sa Gilan a Will v predstieranom zdesení vyvalil oči.

„Vedel som, že to povieš,“ konštatoval.

Halt s Gilanom v priateľskom mlčaní pomaly kráčali cez pole k hradu Redmont. Gilan sa dobre vyznal vo zvykoch svojho niekdajšieho učiteľa, a tak cítil, že Halt má niečo na srdci, čo chce prebrať. Netrvalo dlho a starší hraničiar prehovoril.

„Toto posolstvo do Celtiky by mohlo byť práve to, čo Will potrebuje,“ povedal. „Robí mi trocha starostí.“

Gilan sa zatváril vážne. Neposedného mladého učňa mal rád. „O čo ide?“ opýtal sa.

„Keď sme minulý týždeň narazili na tých wargalov, mal smolu,“ rozprával Halt. „Myslí si, že zlyhal.“

„A zlyhal?“

Halt rozhodne zakrútil hlavou. „Samozrejme, že nie. Má viac odvahy ako mnoho dospelých mužov. Ale keď nás wargali napadli, vydesil sa, strieľal veľmi splašene a dvakrát minul.“

Gilan pokrčil plecami. „To predsa nie je žiadna hanba. Nakoniec, veď má len šesťnásť. Neutiekol, rozumiem tomu dobre?“

„Nie! To nie! Zostal stáť pevne na mieste. Dokonca ešte raz vystrelil. Potom Cuk toho wargala odstrčil, takže som to mohol dokončiť ja. Je to vážne dobrý kôň.“

„Má dobrého pána,“ poznamenal Gilan a Halt súhlasil.

„To je tiež pravda. Rovnako si ale myslím, že keď bu-

de chlapec nejaký čas preč od tých vojnových príprav, len mu to prospeje. Pár týždňov s tebou a s Horácom mu určite prečistí hlavu.“

„S Horácom?“ reagoval Gilan.

„To je tretí posol, ktorého navrhujem. Jeden z učňov bojovej školy a Willov kamarát.“ Halt sa na chvíľu zamyslel, a potom to sám sebe odsúhlasil. „Áno. Pár týždňov s niekým, kto je v jeho veku, mu urobí dobre. Napokon, ľudia predsa hovoria, že som niekedy trocha hundroš.“

„Ty, Halt? Hundroš? Kto by niečo také mohol povedať?“ čudoval sa Gilan. Halt sa na neho pozrel s pocitom nedôvery. Gilanovi sa až priveľmi nápadne darilo zachovávať vážnu tvár.

„Vieš, Gilan,“ povedal mu, „posmievať sa nie je ten najhorší druh humoru. On to vlastne žiadny humor nie je.“

Aj keď Halt s Gilanom dorazili na hrad až po polnoci, v pracovni baróna Aralda sa ešte svietilo. Barón a sir Rodney, redmontský bojový majster, mali plno práce. Pripravovali pochod na Uthalské pláne, kde sa k nim potom pripoja ďalšie časti kráľovského vojska. Keď Halt vysvetlil, čo Gilan potrebuje, sir Rodney rýchlo pochopil, kam hraničiar mieri.

„Horác?“ opýtal sa Halta. Malý bradatý hraničiar takmer nebadane prikývol.

„Áno, to vôbec nie je zlý nápad,“ pokračoval bojový majster a zamyslene sa prechádzal po miestnosti. „Postavenie, aké treba na takú úlohu, má – je členom bojovej školy, i keď je iba žiak. Môžeme ho uvoľniť z jed-

notky, ktorá odchádza koncom týždňa, a ...“ tu sa odmlčal a významne sa pozrel na Gilana. „Dokonca možno zistíte, že je užitočné mať ho so sebou.“

Mladší z hraničiarov sa na neho zvedavo pozrel a sir Rodney sa rozhovoril: „Je to jeden z mojich najlepších učňov – skutočne rodený šermiarsky talent. Už teraz je lepší ako väčšina členov bojovej školy. Len je niekedy trochu úzkostlivý a nepružný v postoji k životu. Možno ho plnenie úlohy s dvoma nedisciplinovanými hraničiar-mi naučí trochu sa uvoľniť.“

Krátko sa zasmial, aby dal najavo, že ten žart nemyslel nijako zle. Potom jeho pohľad sklúzol k meču na Gilanovom boku. Bola to pre hraničiara neobvyklá zbraň. „Vy ste ten, čo sa učil u MacNeila, však?“

Gilan súhlasne prikývol. „U šermiarskeho majstra. Áno, to som bol ja.“

„Hm,“ zahmkal sir Rodney a prezeral si vysokého mladého hraničiara s prebudeným záujmom. „No, tak to by ste cestou mohli dať Horácovi nejakú tú radu. Ja by som to považoval za veľkú česť a vy by ste zistili, že je to bystrý žiak.“

„Bude mi potešením,“ odpovedal Gilan. Pomyslel si, že toho bojovníckeho učňa by rád videl. Z obdobia svojho učenia u Halta vedel, že sir Rodney nemá vo zvyku žiakov bojovej školy prehnane vychvaľovať.

„Nuž, teda dohovorené,“ uzatvoril barón Arald. Už sa nemohol dočkať, aby sa opäť vrátil k riešeniu podrobností, ktoré boli spojené s pochodom na Uthal. „O koľkej odchádzate, Gilan?“

„Po východe slnka, čo najskôr to pôjde, pane,“ odpovedal Gilan.

„Prikážem Horácovi, aby sa u vás hlásil tesne pred úsvitom,“ povedal mu Rodney. Gilan prikývol. Pochopil, že schôdzka sa skončila. Čo potvrdili i barónove ďalšie slová.

„A teraz nás vy dvaja ospravedlňte, musíme sa vrátiť k našej úplne jednoduchej úlohe, totiž k plánovaniu vojny,“ povedal.

Tri

Tbloha stmavla temnými dažďovými mrakmi. Slnko niekde asi vychádzalo, ale tu po ňom nebolo ani stopy. Clonou mrakov prenikal iba mdlý šerý svit a pomaly a nechotne zaplňoval nebo. Keď skupinka jazdcov mala mohutnú siluetu hradu Redmont za sebou a dosiahla vrchol posledného horského hrebeňa, nový deň sa konečne mrakom vzdal a spustil sa studený jarný dážď. Bol drobný a jemný, ale vytrvalý. Sprvu po nepremokavých vlnených plášťoch jazdcov len stekal. Ale nakoniec sa začal do tkaniny vsakovať. Po nejakých dvadsiatich minútach sedeli všetci traja zhrbení v sedle a snažili sa udržať si čo možno najviac telesného tepla.

Ako sa tak vliekli, sklonení ku konským šijam, Gilan sa obzrel po svojich dvoch spoločníkoch. Zasmial sa pre seba a prehovoril na Horáca. Ten išiel kúsok za ním vedľa nákladného ponyho, ktorého Gilan viedol.

„Tak čo, Horác?“ opýtal sa. „Pripadá ti to momentálne s nami dosť dobrodružné?“

Horác si zotrel dotieravý dážd' z tváre a zatváril sa žalostne.

„Menej ako som očakával, pane,“ odpovedal. „Ale stále je to lepšie ako poradové cvičenia.“

Gilan pokyvoval hlavou a usmial sa.

„To si teda viem predstaviť,“ konštatoval. Potom priateľsky dodal: „Vieš, netreba, aby si išiel až vzadu. My hraničiari si nepotrpíme na nejaké spoločenské pravidlá. Poď k nám.“

Gilan kolenom stisol svojho Blaza, hnedák uhol a vznikla medzera. Horác s radosťou posúril svojho koňa dopredu a zaradil sa medzi hraničiarov.

„Ďakujem, pane,“ povedal vďačne. Gilan zdvihol jedno obočie a pozrel sa na Willa.

„Je zdvorilý, však?“ uvažoval nahlas. „Pravdepodobne ich dnes v bojovej škole učia dobrým mravom. Pre človeka je príjemné počuť, keď mu v jednom kuse hovoria ‚pane‘.“

Will sa zasmial dobre mienenému žartu. Potom mu úsmev zvädol na perách, pretože Gilan zamyslene pokračoval.

„Nie je zlé, keď ťa majú druhí v úcte a dozvieš sa o tom. Možno by si mi taktiež mohol hovoriť ‚pane‘,“ poznamenal.

Odvrátil hlavu a predstieral, že skúma stromy na boku strane cesty, aby Will nevidel, ako mu šklbe kútikmi úst.

Willovi to úplne vyrazilo dych. Nemohol uveriť vlastným ušiam.

„Pane?“ hlesol nakoniec. „Gilan, ty vážne chceš, aby som ti hovoril pane?“ Keď sa na neho Gilan trochu zamračil, zmätene dodal: „Chcem len povedať, pane! Chcete, aby som vám hovoril pane... pane?“

Gilan zakrútil hlavou. „Nie. Nemyslím si, že je dobré ‚pane-pane‘. Ani, ‚pán Gilan‘. Myslím si, že jeden pán by bolo presne to pravé, nie?“

Will nedokázal vymyslieť zdvorilý spôsob, ako vyjadriť, čo mu práve prišlo na um, a tak len bezmocne rozhodil rukami. Gilan pokračoval.

„A nakoniec nám to všetkým bude aj pekne pripomínať, kto tejto výprave velí, však?“

Konečne sa Willovi vrátil hlas. „Teda, myslím si, že áno, Gil... totiž, pane.“ Krútil hlavou, taká neočakávaná požiadavka ho od priateľa prekvapila. Niekoľko minút išli ticho ďalej, potom Will začul, ako Horác vedľa neho vyprskol smiechom, ktorý už nedokázal ďalej udržať. Will sa pozrel na Horáca, potom sa s podozrením otočil na Gilana.

Mladý hraničiar sa na neho díval s úsmevom od ucha k uchu. Potriasal hlavou a predstieral, že ho to mrzí.

„To bol len žart, Will. Humor.“

Willovi došlo, že sa opäť stal terčom smiechu a že Horác ho v tom nechal.

„To som po-cho-pil,“ odpovedal a urazene odsekával slabiky, aby dal najavo svoje opovrhnutie. Horác sa už neudržel a nahlas sa rozosmial. Tentoraz sa pripojil aj Gilan.

Celý deň uháňali na juh a nakoniec sa utáborili pri ceste vedúcej do Celtiky, na začiatku pahorkatiny. Niekedy v polovici popoludnia začal dážď pomaly poľavovať, ale zem všade okolo nich bola nasiaknutá vodou.

Pod stromami s najhustejším lístím pátrali po suchých spadanych konároch a postupne ich nazbierali dosť, aby im vystačili na malý oheň. Gilan sa k obom učňom pripojil a prácu si spravodlivo rozdelili. Do jedla sa pustili v priateľskom a družnom ovzduší.

Ale Horác bol stále z vysokého hraničiara trochu nesvoj. Willovi nakoniec došlo, že tým, ako si z neho Gilan uťahoval, sa vlastne snažil zbaviť Horáca ostychu, chcel mu dať najavo, že k nim patrí. Uvedomil si, že vďaka tomu má Haltovho niekdajšieho učňa ešte radšej ako predtým. Pochopil, že sa musí ešte veľa učiť, ako sa správať k ľuďom.

Vedel, že kým bude vyučený, má pred sebou prinajmenšom ďalšie štyri roky výcviku. Potom, ako sa domnieval, bude plniť tajné poslania, zhromažďovať správy o nepriateľoch kráľovstva a možno robiť vodcu ako Halt, dôležitým oddielom vojska. Pomyslenie, že jedného dňa sa bude musieť spoliehať len na svoj rozum a zručnosť, ho trochu desilo. Will sa cítil bezpečný v spoločnosti skúsených hraničiarov, akými boli Halt a Gilan. Ich znalosti a schopnosti v ňom budili pocit upokojujúcej nepremožitelnosti a Will si vôbec nebol istý, či bude schopný niekedy sa im vyrovnáť. Práve teraz, priznával si neveselo, o tom pochyboval.

Povzdychol si. Niekedy sa zdalo, že zmyslom života je zmätok. Ani nie pred rokom bol len bezmennou, neznámou sirotou v opatrovníctve na hrade Redmont. Potom si začal osvojovať hraničiarske zručnosti, a keď pomohol barónovi, sirovi Rodneymu a Haltovi poraziť hrozné obľudy, ktoré sa nazývajú kalkari, hrial sa na výslní obdivu a chvály všetkých obyvateľov Redmontského léna.

Zadával sa na Horáca, súpera z detských rokov, z ktorého sa stal dobrý kamarát, a zaujímal ho, či aj Horác zažíva také protichodné pocity. Spomienka na spoločné dni v sirotinci mu pripomenula aj ďalších kamarátov – Georgea, Jenny a Alyss. Tí sa teraz učili u svojich vlastných odborných majstrov. Bolo mu ľúto, že sa s nimi nestihol rozlúčiť pred cestou do Celtiky. Predovšetkým s Alyss. Nepohodlne sa zavrtel, keď si na ňu spomenul. Po tej večeri v hostinci ho Alyss pobožkala a on si ešte stále pamätal príjemný dotyk jej pier.

Áno, predovšetkým s Alyss, pomyslel si.

Cez táborový oheň, s očami napoly privretými, Gilan pozoroval Willa. Nie je ľahké byť Haltovým učňom, to vedel. Halt bol takmer slávnou osobnosťou, a to bolo pre každého, kto sa u neho učil, ťažké bremeno. Pomyslel si, že Will sa potrebuje trochu rozptýliť.

„Tak!“ zvolal Gilan a zľahka vyskočil na nohy. „A teraz učenie!“

Will s Horácom sa na seba pozreli.

„Učenie?“ zničene zaúpel Will. Po celom dni v sedle túžil zo všetkého najviac po svojej zmotanej prikrývke.

„Presne tak,“ zvesela potvrdil Gilan. „Aj keď spolu plníme dôležitú úlohu, je mojou povinnosťou vás dvoch vyučovať.“

Teraz bol s údivom na rade Horác. „Aj mňa?“ pýtal sa. „Prečo by som sa mal učiť nejakej hraničiarske zručnosti?“

Gilan zdvihol svoj meč s pošvou, ktorý ležal vedľa sedla. Z jednoduchého koženého puzdra vytiahol štíhlu blýskavú čepel. Keď meč vytasil, slabo to zazvonilo a na čepeli zatancovali odrazy plamienkov ohňa.

„Žiadne hraničiarske zručnosti, chlapče. Bojovú obrat-

nosť. To je nad slnko jasnejšie, že veľmi skoro budeme potrebovať, aby bola čo najlepšia. Chystá sa vojna, veď vieš.“ Kritickým pohľadom si premeriaval urasteného mládencu pred sebou. „Tak, teraz sa pozrieme, čo dokážeš s tým špáradlom, ktoré nosíš pri sebe.“

„Tak dobre!“ súhlasil Horác, o trochu viac potešený takýmto vývojom udalostí. Trochu šermovania mu nikdy nebolo proti mysli a navyše vedel, že medzi hraničiarске schopnosti šerm nepatrí. Sebaisto vytasil meč, postavil sa pred Gilana a hrot zdvorilo sklonil k zemi. Gilan najprv zabodol svoj meč do mäkkej pôdy a natiahol ruku po Horácovom meči.

„Môžem sa, prosím, pozrieť?“ opýtal sa. Horác prikývol a podával meč Gilanovi, hruškou napred.

Gilan meč poťažkal, potom ho zľahka vztýčil a cvične s ním niekoľkokrát švihol.

„Vidíš to, Will ? Presne toto má mať správny meč.“

Will sa ľahostajne pozrel na meč. Nepripadal mu kto-vieako zaujímavý. Čepel mal jednoduchú a rovnú. Rukoväť tvorila koža omotaná okolo ocelového drieku a záštita bola z pekného kusa mosadze. Pokrčil plecami.

„Vyzerá úplne obyčajne,“ povedal trocha rozpačito, pretože sa nijako nechcel dotknúť Horáca.

„Dôležité nie je, ako vyzerá,“ poučoval Gilan, „ale ako ho cítiš v ruke. Napríklad tento. Je dobre vyvážený, takže s ním môžeš mávať celý deň a zbytočne sa neunavíš. Čepel je ľahká, ale pevná. Videl som dvakrát také silné čepele, ktoré dobre miereným úderom preťali kyjak na polovicu. A taktiež prepychové,“ dodal s úsmevom, „vykladané a zdobené rytím a drahokamami.“

„Sir Rodney hovorí, že drahokamy na rukováti sú len

zbytočnou váhou navyše,“ povedal Horác. Gilan súhlasne prikyvoval.

„A okrem toho môžu aj niekoho zlákať, aby na teba zaútočil a okradol ťa,“ konštatoval. Potom sa zasa vrátil k svojmu zámeru, podal meč naspäť Horácovi a zdvihol svoj.

„Nuž, Horác, videli sme, že meč je dobrý. Pozrieme sa, čo dokáže jeho majiteľ.“

Horác váhal. Nebol si istý, čo má Gilan v úmysle.

„Pane?“ povedal neisto. Gilan mu ľavou rukou naznačoval, aby išiel k nemu.

„Zaútoč na mňa,“ vyzval ho veselo. „Švihni ma. Buchni do mňa. Sekaj hlava-nehlava.“

Horác stále nerozhodne prešľapoval. Gilan vôbec nestál v strehu. Namiesto toho držal meč nedbanlivo v pravej ruke hrotom dolu.

„No tak, Horác,“ volal Gilan. „Nenechaj nás čakať celú noc. Ukáž nám, čo vieš.“

Horác spustil meč hrotom k zemi.

„Ale vy viete, pane, že som cvičený bojovník,“ upozornil. Gilan o tom popremýšľal a prikývol.

„Pravda,“ potvrdil. „Ale zatiaľ sa učíš ani nie rok. Myslím si, že ma príliš neposekáš.“

Pohľadom hľadal Horác podporu u Willa. Ten však len pokrčil plecami. Predpokladal, že Gilan dobre vie, čo robí. Ale nepoznal ho veľmi dlho a ani nikdy nevidel, že by tasil meč, tým menej, aby ním šermoval. Gilan potriasol hlavou a schválne sa tváril zúfalo.

„Do toho, Horác,“ vyzýval. „Niečo o šerme viem.“

Horác zdráhavo a vlašne zaútočil na Gilana. Zrejme mal strach, že keby hraničiarov streh prerazil, nemá dost

skúsenosti na to, aby úder zadržal a nespôsobil mu zranenie. Gilan dokonca ani nezdvihol meč, aby sa bránil. Namiesto toho pokojne uhol nabok a Horácova čepel' ho neškodne minula.

„Tak pod!“ volal. „Ako keby to bolo naozaj!“

Horác sa zhlboka nadýchol, široko sa rozpriahol a plnou silou sekol po Gilanovi.

Je to ako báseň, pomyslel si Will. Ako tanec. Ako keď voda steká po hladkých skalách. Gilanov meč, zdanlivo ovládaný iba prstami a zápästím, švihol bleskovým oblúkom, aby odrazil Horácov úder. Ocel' zarinčala a Horác sa udivene zastavil. Po Gilanovej obrane mu brnela ruka až k laktú. Gilan sa na neho pozrel so zdvihnutým obočím.

„To je lepšie,“ zhodnotil. „Skús to znova.“

A Horác to skúsil. Rubové seky, strechy, údery vedené celou rukou.

Gilanov meč vždy s hlasitým treskom úder kryl. Ako pokračovali, Horác útočil tvrdšie a rýchlejšie. Na čele sa mu perlil pot a košeľu mal úplne mokrá. Teraz si už vôbec nerobil starosti, aby Gilana nezranil. Voľne striedal seky a rezy a pokúšal sa prelomiť jeho nepreniknuteľnú obranu.

Keď začal Horácovi dochádzať dych, konečne prešiel Gilan od obrany, ktorá bola proti Horácovým najsilnejším úderom taká účinná, na niečo iné. Gilanov meč narazil do Horácovho, potom sa otočil malým kruhovým pohybom tak, že Gilanova čepel' bola navrchu. Vzápätí čepel' s treskom skĺzla po čepeli a Horácov meč naraz mieril hrotom dolu. Keď sa hrot dotkol vlhkej pôdy, Gilan ho bleskurýchle prišliapol k zemi.

„Dobre, to stačí,“ povedal pokojne. Oči ale stále upie-

ral na Horáca. Chcel mať istotu, že chlapec pochopil, že lekcia sa skončila. Gilan vedel, že v zápale boja sa porazený šermiar niekedy môže pokúsiť ešte o jeden sek – vo chvíli, keď jeho protivník už považuje súboj za skončený.

A navyše sa to stávalo až príliš často.

Teraz videl, že Horác pochopil. Zľahka od neho ustúpil dozadu a rýchlo sa presunul mimo dosahu jeho meča.

„Nebolo to zlé,“ povedal Gilan s uznaním. Horác dotknuto pustil meč na trávnik.

„Že nebolo?“ vykrikol. „Bolo to hrozné! Ešte nikdy som nechcel...“ Zaváhal. Nejako mu nepripadalo slušné priznať, že posledné tri – štyri minúty sa snažil Gilanovi useknúť hlavu až pri pleciach. Nakoniec si to rozmyslel a povedal: „Ani raz sa mi nepodarilo prelomiť vašu obranu.“

„No,“ priznával Gilan skromne, „ja som už niečo také predtým robil, vieš?“

„Aha,“ zastenal Horác. „Ale vy ste hraničiar. Každý vie, že hraničiar i meče nepoužívajú.“

„Tento podľa všetkého áno,“ konštatoval Will a zazubil sa. Horác mu k jeho radosti úsmev unavene oplatil.

„To ti teda poviem.“ S veľkou úctou sa obrátil ku Gilanovi. „Smiem sa opýtať, kde ste sa naučili tak majstrovsky šermovať, pane? Nikdy som nič také nevidel.“

Gilan potriasol hlavou. „Už si tu zasa s tým ,pane,“ vyčítal mu žartom. Potom odpovedal na otázku: „Môj šermiarsky majster bol jeden starý pán. Severan a volal sa MacNeil.“

„MacNeil!“ vydýchol ohromene Horác. „Myslíte *toho* MacNeila? MacNeila z Bannocku?“

Gilan prikývol. „Presne toho,“ odpovedal. „Ty si o ňom teda počul?“

Horác úctivo prikyvoval. „Kto by nepočul o MacNeilovi?“

V tom momente sa Will rozhodol do toho vložiť. Už nemohol znieť, že nevie, o čom je reč.

„Ja teda nie, napríklad,“ vyhlásil. „Ale uvarím čaj, ak bude niekto ochotný rozprávať mi o ňom.“

Štyri

Tak rozprávajte o tom Neilovi,“ vyzval ich Will, keď sa všetci traja pohodlne usadili pri ohni a ruky im zahrievali hrnčeky, z ktorých sa paril bylinkový čaj.

„MacNeilovi,“ opravil ho Horác. „Je to legenda.“

„Ale skutočná,“ vyhlásil Gilan. „Povedal by som. Učil som sa u neho päť rokov. Začal som, keď som mal jedenásť, potom, keď som mal štrnásť, stal som sa Haltovým učňom. Ale on mi vždy na nejaký čas dal voľno, aby som mohol pokračovať v práci s majstrom šermiarom.“

„Ale prečo ste sa ďalej učili šerm, keď ste začali s výcvikom u hraničiara?“ opýtal sa Horác.

Gilan pokrčil plecami. „Možno si všetci mysleli, že by bola škoda zahodiť to, čo som sa naučil už predtým. Rozhodne som chcel pokračovať. Ale mojím otcom je sir David z Carawayského léna, takže si myslím, že aj preto mi nechali určitú voľnosť.“

Pri vyslovení toho mena Horác spozornel a vzpriamene sa posadil.

„Bojový majster David?“ vyhrkol. Očividne to na neho urobilo veľký dojem. „Nový najvyšší veliteľ?“

Gilan prikývol a usmial sa nad chlapcovým údivom. „Práve ten,“ pritakal. Potom si všimol, že Will stále ešte tápe v temnotách, a tak vysvetľoval ďalej: „Môjho otca vymenovali za najvyššieho veliteľa kráľovských armád, pretože lorda Northolta zavraždili. V boji na Hackhamskej pláni velil jazdectvu.“

Willovi sa od údivu rozšírili oči. „Keď porazili Morgaratha a vyhli ho do hôr?“

Horác i Gilan prikyvovali hlavami. Horác sa nadšene pustil do ďalšieho vysvetľovania.

„Sir Rodney hovorí, že to, ako viedol jazdu a krídla lukostrelcov v rozhodujúcej časti boja, môže slúžiť ako vzor ostatným. Vždy to uvádza ako príklad dokonalej taktiky. Nie div, že vášho otca vybrali, aby nahradil lorda Northolta.“

Will si uvedomil, že hovor sa odchyľuje od pôvodného smeru.

„Tak, čo mal tvoj otec spoločné s tým MacNeilom?“ opýtal sa Gilana.

„Totiž,“ začal Gilan, „aj môj otec bol jeho bývalým žiakom. Keď založil bojovú školu, bolo celkom prirodzené, že MacNeila to k nej tiahlo, však?“

„Myslím, že áno,“ súhlasil Will.

„A bolo celkom prirodzené, že ma začal učiť, len čo som dokázal mávnuť mečom. Bol som predsa syn bojového majstra.“

„Ako to, že ste sa stali hraničiarom?“ opýtal sa Horác. „To vás nevzali za rytiera?“

Obidvaja hraničiari sa na neho pozreli so začudova-

ným výrazom. Pobavila ich jeho domnienka, že človek sa stane hraničiarom až vtedy, keď neuspeje ako budúci rytier alebo bojovník. Úprimne povedané si Will ešte nedávno myslel to isté, teraz na to však veľkoryso zabudol. Horác si všimol dlhé ticho, ktoré nastalo, a potom aj ich prekvapené pohľady. Vtom pochopil, že šliapol vedľa, a pokúsil sa to zachrániť.

„Myslím ako... viete predsa. Takmer každý chce byť rytierom, nie?“

Will s Gilanom mrkli jeden na druhého. Gilan zdvihol jedno obočie. Horác sa trápil ďalej.

„Chcem povedať... to nie je urážka, alebo tak... ale každý, koho poznám, chce byť bojovníkom.“ Ukázal prstom na Willa a jeho rozpaky trochu ustúpili. „Aj ty si to chcel, Will! Pamätám sa, že keď sme boli malí, tak si vždy hovoril, že pôjdeš do bojovej školy a budeš slávnym rytierom!“

Teraz bol na rade Will, aby sa cítil trápne. „A ty si sa mi stále posmieval. A tvrdil si, že na to nie som dost veľký,“ pripomenul.

„Veď si nebol!“ odsekol Horác.

„Myslíš?“ Will rozhnevane zvýšil hlas. „A vieš, že už predtým Halt hovoril so sirom Rodneyom a povedal mu, že ma chce za učňa? A že preto ma nevybrali do bojovej školy? Uvažoval si o tom vôbec niekedy?“

Gilan im skočil do reči, aby prerušil hádku skôr, než sa obaja ešte viac rozpália.

„Myslím si, že tých detských ťahaníc je už dost,“ povedal neústupne. Obaja chlapci už mali pre toho druhého pripravenú ďalšiu uštipačnosť, ale poslúchli, i keď neradi.

„Aha... áno. Dobre,“ zamumlal Will. „Prepáč.“

Horác niekoľkokrát kývol hlavou, nepríjemný výstup ho mrzel. „Ty mi to taktiež prepáč,“ ospravedlňoval sa. Jeho zvedavosť ale bola prebudená, a tak dodal: „Takto to teda bolo, Will? Halt povedal sirovi Rodneyemu, aby si ťa nebral, pretože chce, aby si sa stal hraničiarom?“

Will sklopil oči a rozpačito žmolil nitku, ktorá mu visela z haleny.

„Totiž... nie tak úplne,“ priznával. Potom pripustil: „A ty máš pravdu. Keď som bol malý, vždy som chcel byť rytierom.“ Potom sa otočil na Gilana a dodal: „Ale teraz by som nemenil ani za nič!“

Gilan sa na obidvoch usmieval. „U mňa to bolo obrátené,“ rozprával. „Nezabudnite, že som vyrastal v bojovej škole. Síce som začal šermovať u MacNeila, keď som mal jedenásť rokov, ale so základným výcvikom som začínal niekedy v deviatich.“

„To muselo byť skvelé,“ zasnene si povzdychol Horác. Gilan však neočakávane zakrútil hlavou.

Oboch chlapcov to zmiatlo.

„Človek chce vždy to, čo nemá,“ vysvetľoval Gilan a Horác s Willom chápavo prikývli. „No, a taký som bol aj ja. Ako dvanásťročný som mal už po krk prísnej výchovy, drilu a prehliadok.“ Úkosom sa pozrel na Horáca. „Tak nejako to chodí v bojovej škole, však vieš.“

Urastený chlapec vzdychol. „To mi rozprávajte,“ prisvedčil. „Ale jazdectvo a praktický výcvik sú dobré.“

„Možno,“ pripustil Gilan. „Lenže mňa viac zaujímal život, aký viedli hraničiar. Po Hackhamských pláňach sa môj otec s Haltom spriatelili a Halt nás často navštevoval. Videl som ho prichádzať a odchádzať. Bolo to také tajomné. Také dobrodružné. Začal som si predstavovať,